

Enderrock | Joaquim Vilarnau | Actualitzat el 13/07/2022 a les 10:15

Manolo García: «La música no és per escoltar i llençar-la; una bona cançó et dura tota la vida»

Conversem amb el músic barceloní sobre els nous discos 'Mi vida en Marte' i 'Desatinos desplumados', que recullen un total de 27 peces

Manolo García | Arxiu

El cantant **Manolo García**, nascut al barri del Poblenou de Barcelona, és d'aquells artistes que no paren mai. Compon, canta, pinta i es mira la vida amb un punt d'escepticisme que l'ajuda a mantenir els peus a terra. La pandèmia el va enxampar treballant i ara presenta un doble àlbum fruit d'aquesta etapa, l'elèctric *Mi vida en Marte* i l'acústic *Desatinos desplumados*, tots dos editats per Sony. I com que ja se sap que les converses amb qui va ser la meitat d'**El Último de la Fila** sempre s'enlairen per camins insospitats, aquesta entrevista s'ha acabat convertint en una reflexió al voltant de la vida, la música i la societat.

No t'hi has posat per poc. Per què has publicat dos discos d'una sola tacada?

Soc de la vella escola, un temps en què el vinil i el CD tenien un valor molt important. Recordo perfectament el triple àlbum *Sandinista!* (CBS, 1980), de **The Clash**, o el doble *The River* (CBS, 1980), de **Bruce Springsteen**, i la il·lusió que em feia anar descobrint totes aquelles cançons. I jo que, repeteixo, soc d'aquesta escola, mai no havia presentat un disc doble. La pandèmia em va

donar molt de temps i vaig arribar a compondre més de quaranta cançons.

S'han publicat alhora però són dos discos molt diferents...

Quan ja tenia el primer disc, *Mi vida en Marte*, mesclat i acabat, em van oferir de posar-hi un bonus track. I vaig pensar que no, que era millor posar-ho tot en un altre disc, i per això vaig voler que fos ben diferent. El fil sonor són les guitarres espanyoles i els ritmes programats. I també hi ha guitarres elèctriques complementàries que toco jo mateix. Ha estat un mes de molta feina. M'ho he passat molt bé fent-lo i ha quedat com una altra gravació. Ara hi ha gent a qui li agrada més el primer, i altres el segon.

Creus que s'han d'escoltar els dos discos en algun ordre determinat?

Es poden escoltar de la manera que a cadascú li vingui de gust. Com que no es tracta d'un disc conceptual que vulgui fer arribar un missatge en concret, no hi ha un ordre imperatiu. En tot cas, el meu concepte és qüestionar-ho tot, perquè la vida és un disbarat. Vull que la gent els escolti amb tota la llibertat. Quan jo em poso **Pink Floyd**, **Camarón de la Isla** o **Radiohead**, vaig punxant la 4, la 8, la 11... les que més m'agraden. I potser un altre dia em venen més de gust la 3 i la 6. Els meus discos també es poden escoltar de manera aleatòria. Hi ha gent a qui agraden més les cançons canyeres, amb les guitarres elèctriques carregades... Jo tinc molt de carinyo a ?Diez mil veranos?. I a altres els agrada més la rumba ?Laberinto de sueños (En las geometrías del rayo)?...

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=PhOI3vyT68E>

Però es podria dir que Manolo García és un rocker per damunt de tot?

Sí, per mi el fil conductor és el pop i rock. M'agrada més **Green Day** que les músiques del món. També m'agraden els fados. En tinc quatre discos i de vegades me'ls poso quan pinto. Però m'adono que al final torno a **Radiohead**. La meva generació va flipar amb **Jimi Hendrix**, **Janis Joplin**, el rock sudeny, la contracultura? I quan vaig descobrir les cançons de **Pau Riba** i de **Sisa** vaig al·lucinar. Era l'antisistema d'una manera simpàtica i divertida, però alhora molt de debò.

27 cançons és incontinència creativa o encara et queden moltes coses per dir?

Soc molt creatiu. Sempre estic pintant, gravant maquetes? M'entusiasma anar a banyar-me al mar o a fer una cervesa amb els amics i, per contra, hi ha milers de propostes a la xarxa o a la tele que no m'interessin gens. No vull seguir influencers, vull ser jo amb els meus encerts i errors. No tinc el gran ego de voler estar sempre a la cresta de l'onada. Vaig a un altre ritme, trigo el meu temps a fer un disc. El meu discurs és musical i m'agrada l'art. No havia pensat mai que em guanyaria la vida fent música. Tinc una necessitat interna d'escriure lletres, de fer cançons?

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=p5FhI-6NFpk>

En el temps de la dictadura dels senzills, et sents una ànima lliure?

Ho procuro, però no és fàcil. Soc molt escèptic i potser també un romàntic, perquè encara crec en un món més just i solidari. No entenc res del planeta Terra. Per això el disc es titula *Mi vida en Marte*. Resulta que ara es parla de fer edificis, polígons i zones d'aparcament a Mart? Ho volen colonitzar tot, que ja és una paraula que sona malament.

El món va massa de pressa?

Sí, perquè quan veig que en alguns anuncis diuen que ens posen a l'abast milions de cançons, penso que és un disbarat. Quantes vides tenim per escoltar totes aquestes cançons? Jo tinc tres-cents o quatre-cents discos de la meua vida que són el meu tresor. I quan en surt algun que m'agrada també me'l compro. Però no arribaré mai a escoltar un milió de cançons. No tinc prou hores! M'agrada gaudir de la música, però no puc estar les 24 hores al dia escoltant cançons, em tornaria boig. S'ha de gaudir de la música d'una manera raonable. La música no és per escoltar i llençar-la; una bona cançó et dura tota la vida. I als concerts, el mateix. Un bon concert no és per estar amb el mòbil fent fotos o vídeos ni per estar al bar prenent cerveses; un bon concert de **The Cure**, per posar un exemple, és per gaudir de cada guitarra, de cada mirada dels músics?

Com a artista, també actues amb tota la llibertat que voldries?

Ho intento. No puc dir que sigui un artista que sempre he fet el que he volgut, però ho he buscat. En l'aspecte artístic, per descomptat que sí. Mai no he volgut tenir un productor que em digui què he de fer. Soc l'únic responsable dels meus encerts i errors. O amb les portades. No he volgut sortir mai a la portada d'un disc, és una norma meua. El que compta és el que hi ha a dins, només demano que la gent ho escolti. M'he autoimposat unes normes i sempre me les han respectat. També tinc una edat i he venut uns quants discos. No em poden venir amb històries rares perquè saben que patinarien. Cap executiu de companyia de discos tindria collons de venir a dir-me com haig de fer les coses. Amb **El Último de la Fila** vam renunciar a moltes coses per poder guanyar-nos aquesta llibertat.

Manolo García Foto: Arxiu

HUMOR NEGRE

El primer disc l'has gravat amb músics nord-americans. Com va anar?

Jo, com la majoria de la humanitat, he estat fan de **David Bowie**, i em vaig buscar la vida per contactar amb el seu guitarrista Gerry Leonard. Li vaig proposar de tocar al disc i ell, que no em coneixia de res, em va demanar cinc cançons meves per escoltar-les i em va dir que el truqués al cap de deu dies. Aquests músics han tocat amb els millors artistes del món... Jo soc un pingat, però soc simpàtic i em sé enrotllar. I al cap d'uns dies ja em va demanar quines dates podia anar a Los Angeles? Vaig treballar amb el Gerry, i també van gravar Meghan Toohey i Sarah Tomek. Ens vam divertir molt. En acabar el disc, ella em va fer una abraçada i em va dir que s'ho havia passat molt bé perquè no l'havia pressionat gens i havia tocat feliç. Una part del disc el vam haver de gravar a distància, a través d'una pantalleta, perquè la pandèmia ja ens va impedir viatjar. I ja no va ser el mateix, no?

Al segon disc et reivindiques com a músic tocant més instruments que mai?

Bé, les parts importants, que en aquest àlbum són les guitarres espanyoles, les van tocar Víctor Iñiesta i José Ordóñez 'Josete'. Se n'ha de saber molt per tocar com ells. Jo he programat els ritmes, he tocat percussions, uns teclats, unes guitarres elèctriques... Ho he fet per gust, perquè sonés diferent que el primer disc. Tenia ganes de jugar-me-la, perquè és la meva obligació com a músic. No m'agradaria escoltar el disc d'un artista que m'interessa i pensar que no es llença a la piscina i torna a fer cançons que ja havia fet. No em sembla digne. Prefereixo arriscar-me i caure que repetir una fórmula.

Què t'impulsa a seguir component, gravant, fent gires, pintant?

La curiositat per la vida. L'emoció de trobar sentit al dia. Em llevo, esmorzo i ja estic a l'ordinador pensant en cançons, fent maquetes... Gairebé no me n'adono i ja m'ha volat el matí. Quan apareix una cançó o un projecte de cançó, la resta deixa d'existir. Si jo hagués nascut als prats de Minnesota o a Dakota del Nord l'any 1744, probablement hauria estat el que tocava el tambor i dissenyava les danses de la nit. En aquesta societat nostra, tan tecnològica i deshumanitzada, la gent té certa confusió quan afronta el sentit de la vida. Hem de poder respirar, i a mi fer cançons, cantar o pintar és el que dona sentit a la meva vida.

Fins quan et veus fent discos i gires?

La salut mana. Mentre hi hagi salut i alegria, seguiré. I encara, si notés que ja hi ha poca gent

que em segueix i que la meva música ha passat una mica de moda, segurament encara tocaria al pub del meu poble. Per mi, tocar i cantar és una necessitat vital. I estic convençut que la nostra feina dona una mica de felicitat als que l'escolten.

El Último de la Fila en directe (1986) Foto: Xavier Mercadé

Això ens recorda un concert d'El Último al Velòdrom d'Horta, a Barcelona, on vas dir que et senties com el que treu la cadira al carrer i canta per als seus veïns.

És exactament això! Aquesta sensació la puc tenir tocant al meu barri, a Lisboa, al Perú o allà on sigui. M'agrada veure la gent de cara, els que tenen ganes de viure. Hi ha molta gent que s'encarrega de donar-nos pel sac i cardar-nos la vida. I la nostra obligació com a artistes és contrarestar-ho tant com puguem. Prefereixo tenir dos amics que xerrin de música o de futbol que no pas que juguin a videojocs. Mentre faci un disc i noti que agrada, seguiré cantant. La salut manarà perquè les ganes no les perdré.

Et consideres una persona que enyora el passat quan escrius una cançó?

No. Una persona que enyora el passat no pot escriure noves cançons perquè sempre compondria la mateixa, una cançó antiga. **El Último de la Fila** va ser un temps magnífic perquè vam coincidir unes persones que ens aveníem molt. Amb el Quimi Portet som els dos dels tios que hem rigut més. I encara ara quan ens veiem -i ho fem de manera regular- seguim rient molt. A mi m'agrada viure el present. Ara estem parlant i m'he oblidat de tota la resta, estic vivint la conversa amb tota la intensitat.

Sempre t'has mostrat sensible amb el català i hi has cantat, però mai a un disc teu. Has pensat de gravar-ne un en català?

He cantat en català amb el Quimi, amb Maria del Mar Bonet, amb Ivette Nadal, vam enregistrar una peça d'**El Último** a un especial de TV3? Jo soc castellanoparlant i quan parlo en català he d'anar traduint... Sempre he tingut una mica de prevenció a l'hora de fer cançons en català per por de no fer-ho bé. Tinc ganes de fer-ho i sento que ho he de fer, però sé que em costarà perquè no tinc prou lèxic. Però soc català, vull fer-ho per orgull i ho puc fer en qualsevol moment.